

דף חדש

זהו עידן של חסד,
של שמים פתוחים.

אם כן אתה,
ומשאלתך
אמיתית ותמימה,

כל רגע

דף חדש.

חופש הבחירה

רבות ידברו בחופש הבחירה,
על האדם ההולך בנתיבי חייו
ובכל רגע מחדש
עומד בצומת דרכים,
בוחר לאן ללכת.

אך אשליה יש בדבר.

העולם נברא בדרך מעשה ותוצאה.

אנרגיה חיובית
מייצרת אנרגיה חיובית,
אנרגיה שלילית
מייצרת אנרגיה שלילית.

אדם בוחר במעשה, כן –
אבל אינו בוחר בתוצאה.

והתוצאות
תמיד מסמנות ומובילות את האדם
ללכת אל האור.

לפעמים ברמיזה עדינה,
לפעמים בצורה גסה יותר.

תלוי במעשה,
ותלוי בעושה ובטיבו.

ילד יכול לגזול מחבריו את משחקהם,
אך אין הוא יכול להימנע מהתוצאה –
אף ילד לא ירצה בקרבתו.

התוצאה
תוביל את הילד לחשבון נפש,
ולהבנה שעליו לתת ולחלוק,
לראות את הזולת.
התוצאה מובילה את הילד אל האור.

יוכל הילד לא לשים לב לתוצאה
ולהמשיך במנהגו האנוכי,
אך כך ימשוך לעצמו תוצאות קשות יותר.

כולנו הולכים לאור

בפועל,
בוחרים אנו

אך ורק בקצב,
במהירות צעדינו.

ולחכם די ברמז.

לוחם אתה

השכחת כי לוחם אתה?
ומדוע מלחמה תשאל?

לוחם אתה בייאושך
למען תקוותך.

לוחם בשקיעתך
למען זריחתך.

לוחם ביצרך התאב
למען לבך!

לוחם בקליפותיך, בגדרותיך
למען מרחבי החופש.

לוחם בספק
למען אמונה ותום.

לוחם ברפיון הנפש
למען עוז הרוח!

לוחם בפחד
למען האומץ.

לוחם ברגעי הקושי
באפרוריות עולם החומר,
באפלה,

למען האור...

לוחם אתה!

האדון והקרבן

שתי דמויות
חיות בתוכנו
ומלחמה ביניהן –
האדון והקרבן.

הקרבן רואה
בכל מכשול ומהמורה בדרך
את אומללותו ואת גורלו המר.

רפה ידיים הוא, חסר ישע,
יושב בפינת חדר אפלה
ורוטן.

האדון
רואה שיעור והזדמנות בכל אבן נגף
בוחר ללמוד, לגדול ולצמוח
מכל הנקרה בדרכו.
אין הוא יודע ויתור וכניעה לחושך.
אדון הוא לגורלו,
ככל שניתן.

ההבדל העיקרי
בין השניים
הוא לקיחת האחריות.

לוחם האור שואף תמיד
להיות האדון.

לוקח את מרב האחריות
על מעשיו
על עצמו
על חייו
על דרכו
ועל כל הסובב אותו
לפי יכולתו.

ככל שיוכל,
בכל מאוּדו, בכל כוחו,
שואף להרחיק
את הקרבן השוכן בו.

וכן, לפעמים תראה
כי לקיחת האחריות
כעול על כתפין...
ונדמה
כי קל יותר להסיר אחריות ולהימנע,
אך אין כך הדבר.

בעצם לקיחת האחריות
תמשוך אור עליון לתוכך
תתמלא, תתחזק, תגדל,
ותיבנה להיות יותר.

כמה

כמה פשוטים הם הדברים.

כמה ברור
שעלינו להיות מאושרים,
מחייכים,
ממלאים עולמנו באהבה.

ועד כמה
אין זה פשוט,
ואין זה ברור.

כמה חמקמק,
כמה בלתי ניתן לאחיזה.

כמה שיעורים,
כמה מעידות...

כמה מאמץ אדיר ואינסופי נדרש,
כדי באמת לחיות כך.

כמה מלחמה
כמה מאבקים
בשביל האור.

וכמה,

כמה טוב הוא.

בקורבנות ובהימנעות
רק התמעטות.

לוחם האור מאמץ לעצמו גישה –
אני הוא העושה
אני לוקח אחריות
אני בוחר באור.

אין הוא בא בפני האלוהים כאומר:
"עשה למעני..."

או
"מדוע זה עשית לי כך...?"

כי אם אומר:

"הריני לך!"

